

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 44.

Tolvte Session.

15de Møde.

Lørdagen den 20de October Kl. 12.

(Forsat.)

Knudsen (fortsat): Naar der saaledes i Lovudkastets § 3 bestemmes, „at denne Sum, det er Statens Bidrag, der menes, fordeles mellem de landøkonomiske Foreninger, der virke til Huusdyravlens Fremme i et heelt Amtsraadsdistrict, saa er derved gjort en Forandring i Loven af 1852. Nævnte Lov bestemmer, at Statens Bidrag ogsaa kan tilflyde mindre Foreninger, som ere oprettede i et Amtsraadsdistrict, og at dette kan ssee, anseer jeg for rigtigt, og jeg vil ansee en Bestemmelse som den i det foreliggende Lovudkast som ikke helbig. Vel vil jeg indrømme, at det maaskee i Principet er det Rigtigste, at en landøkonomisk Forening omfatter et heelt Amtsraadsdistrict, men jeg veed ogsaa, hvor mange saavel locale som andre Hindringer der kan lægge sig i Veien derfor. Factum er, at der i flere Amter nu findes saadanne smaa Foreninger, og vil man unddrage disse Statens Bidrag, saaledes som Lovudkastet bestemmer, troer jeg, det vil være uheldigt og virke hæmmende paa Landøkonomiens Udvikling. Vel seer jeg, at der er en Undtagelse fra Reglen i det foreliggende Udcast, men den er motiveret ved, at et mindre District, for hvilket en saadan Forening er oprettet, paa Grund af sin isolerede Beliggenhed eller andre locale Forhold kan have en mindre let Forbindelse med den øvrige Deel af Amtsraadsdistrictet. Det

er altsaa kun ganske undtagelsesviis, at Bidraget kan komme en saadan mindre landøkonomisk Forening tilgode, og Ministeren vil, saafremt Bestemmelsen gaaer igjennem, som den foreligger, neppe troe sig bemyndiget til, uden hvor særlige locale Forhold ere tilstede, at lade Statens Bidrag tilflyde saadanne af mig omtalte mindre Foreninger. Med Hensyn til Lovudkastets § 4 er der ogsaa en Bestemmelse, som er afvigende fra Bestemmelserne i Loven af 1852, nemlig den, at det skal være de landøkonomiske Foreninger paalagt forinden Dyrsttuets Afholdelse at tilstille Landstutmesteren en Fortegnelse over de Dyr, med hvilke der concurreres til Præmierne, og som blandt Andet indeholder de fornødne Oplysninger med Hensyn til sammes Signalement og Herkomst. Denne Bestemmelse kan maaskee være noget bebyrdende for de landøkonomiske Foreninger, men jeg indrømmer, at den kan have sin Nytte, og jeg skal for mit Vedkommende ikke videre insistere paa nogen Forandring i saa Henseende. Derimod er der en anden Bestemmelse i Lovudkastet, som jeg troer, at jeg bestemt maa modsætte mig. Det er Bestemmelsen i § 5, hvor det hedder: „at ingen af Statens Præmier kan uddeles, naar Landstutmesteren eller den Befuldmægtigede, der møder paa hans Begne, nedlægger Indsigelse derimod“. Da Loven af 1852 var til Behandling her i Thinget, var der megen Discussion om, saavidt jeg erindrer, hvorvidt man i det Hele taget skulde tildele Landstutmesteren nogen Stemmeberettigelse ved Præmieuddelingen eller ikke. Resultatet blev, at han ikke erholdt nogen saadan. Det kan maaskee være en Feil, og jeg